

A photograph of a person's shadow cast on a field of tall green grass. The shadow is dark and elongated, stretching from the top left towards the center of the frame. The grass is vibrant green and appears to be blowing in the wind, creating a textured background. The lighting is bright, suggesting a sunny day.

Afke Jong

Een
ongelukkige
plek

Een ongelukkige plek

Een ongelukkige plek

Afke Jong

2022
Uitgeverij Blooming
Zoelen

Copyright © 2022 Afke Jong

Omslagontwerp Erik Kanters

Omslagfoto Junichi Suzuki / 123RF

Foto auteur L. Szatola

Vormgeving binnenwerk Walter Kleffens

ISBN 978-90-832211-1-3

NUR 303

uitgeverijblooming.nl

Inhoud

Een ongelukkige plek	9
Nesteldrang.....	15
Carmen en Isabella	23
Oom Jules	31
King of the world	35
Onaanraakbaar	51
Hoe ik sociaal werker werd	71
Donker in de Dahliastraat.....	79
In mij	85
Energie	95
Behoed ons	109
Een vriendelijke man.....	115
De Zwaan	123
Mijn Tante Betty.....	129
Moederziel	137
Brief voor mijn dochter	153
Voetbalschoenen	159
Een waardeloze manager.....	165

*Voor mijn gezin
Door dik en dun*

En wat ik je nog zeggen wou, hoeveel ik van je hou.
(Uit: Brief aan mijn dochter)

Een ongelukkige plek

Ik ben opgegroeid op een ongelukkige plek. Ons huis stond precies op de hoek van een scherpe bocht in het centrum van het dorp. Om de haverklap vlogen auto's uit de bocht en schoten onze voorpui in. Na het eerste dodelijke slachtoffer plaatste de gemeente een vangrail voor ons huis en borden die automobilisten maanden hun snelheid te minderen. Dat hielp wel iets, maar de schrik zat er goed in. Toen een vrachtwagen ternauwernood het hele huis met de grond gelijk maakte, schreef de gemeente ons aan.

We ontvingen de brief op een dinsdagochtend. Mijn vader was bezig met zijn eerste ronde op de melkkar, zoals de dorpingen onze SRV-wagen noemden. Het rijdende supermarktje werd vooral bezocht door de wat oudere inwoners, maar mensen haalden er ook boodschapjes die ze vergeten waren mee te nemen uit de supermarkt een dorp verderop. Mijn moeder bewaarde de brief tot de lunch, zodat mijn vader 'm kon openen. Nieuwsgierig keken wij toe hoe hij de enveloppe zorgvuldig met een mes opensneed, het papier openvouwde en begon te lezen. Toen hij daarmee klaar was, kuchte hij een keer, stopte de brief terug in de enveloppe, vouwde het geheel dubbel en stak 'm weg in zijn werkjasje.

‘Wat staat erin, Fred?’ Mijn moeders bord was nog leeg.

‘Dat vertel ik je na het eten wel.’

‘Maar waar gaat het dan over?’

‘Dat vertel ik je na het eten wel!’ baste mijn vader en alsof dat een startschot was, doken wij allemaal op het brood af. We waren die middag snel klaar met eten en bleven allemaal in de tuin spelen, zodat we mijn ouders konden zien die in de huiskamer de onheilstijding bespraken.

Gedurende de week die volgde, werd me langzaam duidelijk welk noodlot ons had getroffen. De gemeente wilde ons dwingen te verhuizen.

‘Waar moeten we dan wonen, Fred?’ vroeg mijn moeder huilerig.

‘Ze zullen ons naar de nieuwbouw willen verplaatsen. Ze zijn nog aan het bijbouwen. Die huizen moeten ook vol.’

‘Daar wonen Gré en Moniek.’ Er sloop iets lichts in mijn moeders stem.

‘Wat denk je dat dat kost? Die nieuwbouw is niet goedkoop! En waar moet ik mijn kar dan kwijt? Denk je dat ze daar van die ruime achterplaatsen hebben? Welnee! Je kan daar niet eens in je achtertuin komen met de auto!’ Ik had mijn vader nog nooit zo hard horen schreeuwen dus ik rende naar buiten om te gaan fietsen.

‘Ik zal de wagen moeten verkopen.’ Wij zaten met z’n allen voor de tv naar *Ron’s Honeymoonshow* te kijken terwijl mijn ouders aan de eettafel koffie dronken en de krant en

de dag doornamen. 'Ik kan 'm daar niet kwijt en we kunnen het geld goed gebruiken.'

Mijn ouders staarden uit het raam de donkerte in. Af en toe werden ze verlicht door de koplampen van passerende auto's.

'Ik heb al geïnformeerd. Bij Maasbree kunnen ze nog arbeiders gebruiken.'

'Maar Fred, je wilt toch niet op de fabriek gaan werken?' Mijn moeder veegde haar voorhoofd af met haar katoenen zakdoek. Ik vond dat een vieze gewoonte.

'In de nachtdienst krijg je dubbel betaald,' zei mijn vader. En daarmee was de kous af.

'Bemoei je er niet mee!' Voorzichtig had ik naar de verkoop geïnformeerd.

'Wel jammer hè pap, dat ik je straks niet meer kan helpen.'

Iedere zaterdag hielp ik mijn vader op de wagen. Ik haalde de kratten met lege flessen op die mensen langs de weg klaarzetten en die door mijn vader weer gevuld werden. Ik pakte de boodschappen in die mijn vader klaarlegde en heel soms, als het erg druk was, mocht ik ook helpen met afrekenen.

'We zijn een goed team samen, kleintje,' zei mijn vader soms en dan kneep hij zachtjes in mijn wang.

Mijn moeder stond wel open voor een verhuizing naar Randwijk, zoals de nieuwbouwwijk heette. Niet alleen de borden 'woonerf, rustig rijden' en 'hier spelen

kinderen' oefenden een grote aantrekkingskracht op haar uit, ook de ruime huizen en de aanwezigheid van haar vriendinnen. Mijn vader snapte haar niet. Zelf begreep ik ook niet waarom ze ons vertrouwde leventje wilde opgeven voor een groter huis.

'Gré zegt dat de gemeente misschien wel een verhuisvergoeding zal geven.' Ik lag in bed en hoorde mijn ouders beneden ruzie maken.

'Een verhuisvergoeding! En dan gaan ze zeker ook een parkeerplaats voor mijn wagen zoeken,' de stem van mijn vader klonk donker.

'Houd toch op over die stomme wagen! We moeten toch ook aan de veiligheid van de kinderen denken?'

'O, dus jij vindt mijn wagen niet belangrijk! Het kan jou niet schelen hoe er hier brood op de plank komt!'

'Dat bedoel ik niet!'

'Anders ga je toch lekker in je eentje in Randwijck wonen!'

Buiten hoorde ik het vertrouwde geluid van een auto die te hard door de bocht reed. Het kon me niet schelen. De problemen binnenshuis leken me veel erger.

Mijn ouders hebben nog een jaar lang in spanning gezeten omtrent de verhuizing. Toen besloot de gemeente een nieuwe weg aan te leggen waardoor het doorgaande verkeer voortaan om het centrum heen werd geleid. Mijn vader had zich inmiddels verzoend met het werken in de fabriek en verkocht zijn wagen alsnog. Het geld van de nachtdiensten was te aanlokkelijk. Mijn moeder kon

zich niet verzoenen met de koppigheid van mijn vader. Ze woont nu al jaren in Randwijck met Erik, haar nieuwe man. En ik woon in een klein dorpje zonder voorzieningen en denk erover een buurtwinkeltje te beginnen.